

GÖRÜŞLƏRİMİZ DAVAM EDİR...

(Lirik esse)

Görüşünə gəlmişəm, gözəl! Tez-tez gəlirəm görüşünə, səninlə şərtləşmədən, sənin razılığını almadan, vaxt təyin etmədən görüşünə gəlirəm. Neyləyim, zəng edirəm, cavab vermirsən, əvvəl "bu nömrə təyin olunmayıb" deyirdilər, son vaxtlar isə sadəcə telefon susur, heç bir cavab, heç bir səs yoxdur. Əvvəlki kimi uça-uça deyil, ağır-ağır, düşünə-düşünə gəlirəm görüşünə...

"Onunla görüşə niyə belə tez-tez gedirsən" – deyə məndən soruşsalar, yəqin ki, cavab vermərəm, cavab vermək fikrim olmaz. O ki, qaldı sən özün, sən soruşa bilsəydin, cavabım birdir: neyləyim, sənsiz dura bilmirəm, sənsiz dinclik tapa bilmirəm, sənsiz yaşaya bilmirəm.

Səninlə görüşə gəlmişəm. Dinmirsən, danışmırsan, gülmürsən, zarafat etmirsən. Mat-məəttəl üzünə baxıram, yanıb-yaxılıram.

Sənin görüşünə heç vaxt bu qədər tez-tez getməmişdim. İş-güc, ailə, qayğılar bizi evə və işə bağlamışdı. Əsas görüş yerimiz evimiz idi. İş yerimizdə də görüşürdük. Hərdən çox sevdiyimiz İçəri şəhərdə bəlli bir yerdə və vaxtda görüş təyin edirdik, bir-birimizdən ayrılıqda gedirdik ora, tez çatan gecikəni gözləyirdi, gecikəni zarafatla danlayıb, sonra birlikdə gəzirdik. Hərdən dar küçələrdə bir-birimizi itirir və böyük ləzzətlə bir-birimizi axtarırdıq, tapanda gülüşür və sevinirdik – çoxdan bir-birini görməyən adamlar görüşəndə olduğu kimi.

İndi tam sənə bağlanmışam. Deyim ki, ağullanmışam, yox, belə deyil. Olan aqlım da yavaş-yavaş azalır, belə desəm yəqin ki, daha doğru olar. Sadəcə... Sadəcə çox sevdim səni... Səni sevə-sevə sənə yenidən vuruldum. Vurğun adam vurulduğunun quluna çevrilməsə də, ona bağlanır, onsuz dura bilmir, onsuz yaşaya bilmir.

Təzə tanış olduğumuz zaman səninlə görüşmək istəyir, amma bunu sənə deyə bilmirdim. Xoşbəxtlikdən sən vəziyyətimi, ürəyimdən keçəni yaxşı başa düşürdün, axı ürəyim, sevgim gözlərimdə əks olunmuşdu. Gözlərim sevgi ilə dolmuşdu. Göz tək ətrafı, gen dünyanı görmək üçün deyil ki! Göz insanın keçirdiyi hissləri açıq ifadə edir. Ürəyin aynası deyilmi göz?! Göz dildən daha güclü, daha həssas, daha cəsurdur. Dilim sevgimi bəyan etməyə cürət etmir, susurdu, gözlərim isə səni görən kimi işıqlanır, böyüyür, durmadan danışdı. Dilim lal olur, gözlərim sevgi nəğməsi oxuyurdu. Sən öz dərin musiqi duyumunla bu sevgi nəğməsini eşidir, ona səs verirdin.

Görüşməyə başladıq. O görüşlər canıma hopdu, hüceyrələrimə təsir etdi, məni dəyişdirdi, mənə güc-qüvvət verdi, canımı sevgi ilə doldurdu. Gəzə-gəzə böyük ləzzətlə söhbət edirdik, şeir deyir, mahnı oxuyur, dostlar, qohumlar, dağ, dəniz, gül-çiçək, keçmiş və gələcək və daha nələrdən danışmırdıq?! Əvvəl titrəyə-titrəyə əllərinə toxundum, əlindən tutdum. Amma əl-ələ tutaraq gəzməkdən daha çox yanaşı, sərbəst yeriməyə meyl edirdik. Qol-qola gəzməyə də alışmadıq, ətrafda gördüklərimizi təkrarlamağa çalışmadıq. Amma gülüşlər, zarafatlar görüşlərimizin bəzəyi idi. Sən sadə, açıq və şən idin, mən isə – cürətsiz və sevgidən məst olmuş sərsəm...

Yaşlaşdıqca bərabər gəzərkən əl-ələ tutmağa meyl etdik, xüsusilə xarici ölkələrdə, uzaqlarda – yəqin ki, bir yerdə olmağın həzzini bir yerdə dadmaq üçün. Qalan hər şey əvvəlki kimi idi – zarafat dolu söhbətlər, yaxın gələcəyə doğru necə, hansı yollarda gedəcəyimiz barədə fikirlər, məhəbbətlə bir-birini süzən gözlər...

* * *

Yenə görüşünə gəlmişəm, gözəl! Ağ paltar geymişən. Əvvəllər sən ağ paltara çox maraq göstərmirdin. Sənə bu ağ paltarı mən almışam, mən tikdirmişəm, sənin xəbərin yoxdur, bu dəfə, həmişə etdiyim kimi, sən zövqünə arxalanmamış, öz bildiyim kimi hərəkət etmişəm. Amma möhkəm və uzunömürlü olsun deyə bu paltarı ağ mərmərdən tikdirmişəm, gözəl! Sən necə də gözəl və məlahətliyənsən – ağ mərmər sinə, mərmər buxaq, mərmər bədən, ağ sədəf ağızda mehriban təbəssüm. Hər görüşünə gələndə mərmər saclarını sıgallayıram, əllərimlə ehmalca, köksümü otürə-ötürə mərmər üzünə, boynuna toxunuram. Sonra gözlərimi yumub, daxilimdəki sevgi ilə yaşayıram.

Səni tez-tez görmək üçün, səni istədiyim vaxt ziyarət etmək üçün sənin yaxınlığında yaşayıram. Bu görüş yerimiz həmişəlikdir, dəyişməyəcək...

Sənin görüşünə ən çox gələn mənəm – bu, təbiidir. Amma, gözəl! onu da deyim ki, səni sevən, sən görüşünə gələn çox insan var. Tanışlar, dostlar, qohum-əqrəba, müəllim və şagirdlər, bizimkilər və xaricilər səni ziyarət edirlər. Ziyarətgahının qapısı həmişə açıqdır. Xəbərin varmı, sən müqəddəsləşmişən?! Hamı önündə təzim edir.

Gözəl! sən gül-çiçəyi çox sevirsən, hamı sənə gül gətirir. Sənin ziyarətgahında öz kiçik bağcan

var, xoş qoxulu, güllü-çiçəkli. Qara rəngli çəpərlə əhatə olunmuş yaşıl başçada, rəngbərəng – al-qırmızı, açıq və tünd göy və zümrüd rəngli çiçəklər arasında sən ağ paltarlı mələyi andırırsan. Öz bənzərsiz təbəssümünlə ətrafa işıq saçırısan. Görüşəndə bağçandakı yarpaqlardan dərib qoxulayır, sanki sən qoxunu almaq üçün onları yanımda gəzdirirəm.

* * *

Gözəl, onu da deyim ki, daha bir görüş yerimiz var. Orada əvvəllər də görüşürdük, amma hərdən bir. Və çox qərribə görüşlər idi onlar, yadımdamı?! Mən görüşün içində olanda orada nə baş verdiyindən sən xəbər almırdın, eynilə sən mənimlə görüşdüyünü söyləyəndə mənim o görüşdən xəbər almırdım. O görüşlər barədə bir-birimizə danışmalı olurduq. Yuxudan duranda səni gördüyümü və necə gördüyümü danışırıdım. Səni çox zaman gülərüzlü görsəm də, bəzən qaş-qabaqlı olduğunu, məndən nəsə narazı olduğunu görür, könlünü almağa çalışırdım. Yuxumu sənə söyləyəndə, səndən “niyə qaşqabaqlı idin” – deyə soruşanda “özün de, yəqin nəyisə düz etməmişən, mənə düzünü de, gizlətmə, yenə nə iş çıxartmışsan” – deyib, gülə-gülə üstümə düşürdün.

Gözəl, indi sənənlə yuxuda lap tez-tez görüşürük, sən gəlirsən görüşə, gözlənilmədən, zəng etmədən, xəbər vermədən, mənimlə şərtləşmədən, vaxt təyin etmədən. Həmişəki kimi şən və gözəl sən, məmnuniyyətlə mənə çay verirsən, qulluq edirsən, mən də səni qucaqlayıb öpürəm. Amma, yuxudakı görüşlərimiz, o cəvələli baxışların elə bil cəmi bir an çəkir, bir fotosəkil və ya filmdən bir neçə saniyəlik fraqment kimi görünüb yoxa çıxır. Of, yuxudan ayılanda, görüşlərimiz yarımçıq qalanda bilsəydin ürəyim necə ağrıyır. Artıq yuxudakı görüşlərimizdə yanımda qalmayacağını, harayasa gedəcəyini bilirəm. Haraya, bilmirəm. Nədənsə səni saxlaya bilmirəm, "getmə" də deyə bilmirəm, nədənsə. Bir dəfə məni danladın: “səliqəli ol, geyiminə fikir ver, üzün təmiz, ayaqqabın təmiz, paltarın təmiz olsun”. Son görüşdə “niyə üzün tüklüdür” – deyə, məni danladın. Dedim: “Cəmi iki gün qırxmamışam; vallah indi başqa zamandır, hamı saqqal qoyur, əksəriyyət üzünü tüklü gəzir”. Razi qalmadın: “sənin onlarla nə işin var?” Sonra “saçın niyə tökülüb, baxmırsan saçına” – dedin. Yuxudan qalxanda düşündüm: gərək deyəydim ki, saçım ona görə tökülür ki, sığal görmür, sən həmişəki kimi saçımı sığallamırsan.

Acizəm yuxuda, çox acizəm, əlimdən heç nə gəlmir. Birdən duman gəlir, ağ ya qara duman deyil, rəngli – gah göyümtül, gah solğun qırmızı rəngli. Duman dağılanda sən yoxa çıxırısan. Eh, yanımda deyərsən ki, bu görüşlərimizi, yuxularımı sənə danışsam.

* * *

Həyatda çox iz qoymusan, gözəl, dərin, silinməz izlər. İzinlə gedirəm, o izlər bizi görüşdürür, o izlərdə görüşürük, xəyalın mənimlədir. Çoxsaylı, çoxçalarlı foto-şəkillərinlə, video-görüntülərinlə bir yerdəyəm, sənün surətin gözümün önündədir, gözümün işığında. Səsin də mənimlədir, şirin ləhcən eşidilir, duzlu söhbətlərini dinləyirəm. Pianoda çaldığın havalar, mahnılar mənimlədir, musiqili görüşlərimiz davam edir. Sevə-sevə çaldığın çoxsaylı xalq mahnıları, populyar bəstəkar mahnı və romansları, müxtəlif muğam təsnifləri, oyun havaları, türk və rus mahnıları, klassik musiqi parçaları qulağımda, dilimdə-dodağımda, ürəyimdədi. Musiqi, yəqin ki, hər gün və ən çox görüşdüyümüz duyğulu məkandır. Sevdinin cürbəcür musiqiləri bərabər dinləmişik, indi onlara qulaq asır və zümrümə edib oxuyuram, çəşanda məni düzəldirsən – həmişəki kimi. Bəstələdiyən səkkiz mahnı səkkiz parlaq ulduz toplusudur, orada birlikdəyik, sənə vurğun bir söz adamı olaraq yanındayam, amma onlara həyəcansız, ah çəkmədən, köks ötürmədən qulaq asa bilmirəm.

Evdə, yerdə, torpaq üstündə iz qoymusan, o izlərə baxıram, səni görürəm. Gəzdiyən cığırda və otun üstündə sənün izinlə gəzirəm, oturub dincəldiyən yerlərdə ayaq saxlayıb otururam, içimdə sənənlə söhbət edirəm. Əkdüyən gülləri sığallayanda əllərimiz bir-birinə toxunur, birlikdəyik. Sənün sevdüyən güllərlə – inci çiçəyi, qızıl gül, yasəmən, nərgiz, lalə və pionla qarşılaşanda, hansı məkan və nə zaman olursa olsun, özümü sənün yanında hiss edirəm, sevdüyən gülləri və sevdüyən səni eyniləşdirirəm – qoxuları içimə çəkirəm, incəliklər və gözəllikləri gözüm və qəlbimlə seyr edirəm.

Sənənlə görüşlərim davam edir, gözəl – görüşə biləcəyimiz hər yerdə – ağ marmar paltar geyimində məni qarşıladığın kiçik bağçada da, yuxularımda da, həyatımızda buraxdığın unudulmaz maddi və mənəvi izlərdə də, ürəyimdə, beynimdə, bütün əzalarım da. Görüş yerlərimiz qalsa da, dəyişsə də, mənim sənənlə görüşdüyümdən bixəbər olsan da, görüşlərimiz davam edir, gözəl, bu görüşlərə heç kim mane ola bilməz, nə qədər ki, varam, varlığım sənə bağlıdır.

Darıxma, görüşünə gəlirəm...